

51. EL BANDOLER.

Era el segle XIX i amb el nom de Joan Serra
es coneix un bandoler, per tothom en Laperera.
Li agradava la sang, i el xiprer encara recorda
tots els critsque allà han pregat: “Pietat, pietat!”

Lam Sol Lam Do Fa Do
Mi Fa Mi Lam Rem Lam

“No em mateu, que tinc dos fills i una esposa,
us daré tot mon diner, però no em claveu eixa daga.
No em mateu, us demano per ma mare
Reseu l'últim 'Crec en Déu'. Pietat, pietat!”

L'endemà de bon matí, davant la verge del Carme,
de genolls està pregant, i a dos ciris encén la flama.
Però altre cop surt del bosc, un gemec que el vent escampa
i el botxí no escoltarà: Pietat, pietat!

“No em mateu, que tinc dos fills i una esposa,
us daré tot mon diner, però no em claveu eixa daga.
No em mateu, us demano per ma mare
Reseu l'últim 'Crec en Déu'. Pietat, pietat!”

Però, Joan Serra, avui t'ha mancat la sort,
dos soldats t'han pres ben fort i ara estàs entre barrots.
L'endemà de bon matí, veu la forca preparada,
en Laperera dóna un crit, és l'última pregària.

“Quan jo sigui ben mort, i penjat de l'alta forca
i defalleixi mon cor, i m'aneu a posar a la fosa,
que algú resi una pregària, davant la verge del Carme
i que dos ciris tinguen flama.”

LLUÍS LLACH.

